

Бог се нама у Слову открива

23. септембра 2016.

Данас је српски језик нападнут са свих страна, али највише од нас самих. Ако је српски језик нападнут, онда издаја долази и од нас Срба. На делу је потпуна латинизација српског писма, али како је до тога дошло. Величана је у време комунизма једна језичка догма, а која је као ишла на руку српској ћирилици, да је нешто савршено постигнуто у реформи српског језика, да је нађен један знак за један глас.

Онда су комунисти, ми Срби, славили, погордили се како смо ми једини на свету који имамо тридесет знакова за тридесет слова.

Нико се није тада упитао шта ми то уствари радимо, шта ми то слаavimo.

Откуд одједанпут ми Срби најпааметнији, Србија изнад Исток и Запада?

Како то баш у комунизму, који је радио зна се за кога, и за шта; пре свега на разрођавању, разрођавању завичаја, породице, саборности, заједнице, српског православља; како да баш тада та догма почиње да цвета и да расте у идеал? Одакле само тридесет гласова у српском језику? Како то да тридесет гласова покрива све дијалекте и све говоре српског језика?

Тада почињемо да се гордимо што у језику имамо само тридесет гласова. И шта нам се догодило због наше гордости? Чегга смо се заправо одрекли?

Одрекли смо се управо могућности да у једном писму имамо слова за све српске дијалекте и говоре, одрекли смо се писма које је било шире, а сада редуковано, и сведено на меру да се може лако латинизирати.

Редукована ћирилица се дала лако латинизирати, јер је остала без акцената, без нагласака, без мелодије језика, и без слова која су означавала укупност српског језика. Јер је та догма у нашим школама била на таквој снази да је елиминисале целу акцентологију из српског језика, целу српску дијалектологију, сво богатство језика. Зато се данас српски језик распада, а то је Вуков допринос.

Имате још једну катастрофу, та слова која не постоје у западној латиници (č, dž, š) више не постоје: због Интернета или не знам ни сам чега – људи почињу да пишу с, dz, s, онако како одговара латинској латиници.

Узор [нашој реформисаној ћирилици] био је латински, најближи том савршенству био је стари римски, латински језик, скоро је било постигнуто то савршенство. Вуково свођење на 30 гласова и знакова, слово те држи, слово те гради, слово ти је чврсто тло на којем стојиш – кад изгубиш слово изгубио си и стуб и цркву као тврђаву истине, јер ћеш говорити и писати латинским језиком. Ми у употреби, поготову на Интернету, па и у школској уџбеничкој литератури, имамо бар 30 одсто латинских речи. Није само реч о латиници, у питању је тровање које иде од интелигенције.

Данас се српски језик распада, сви га черупају, јер смо поверовали тој лажној науци и догми о савршенству писма од тридесет слова и гласова. Нисмо усвојили могућност да барем поред слова имамо знак акцента. Не смемо се заваравати, цела прича о савршенству звуковног правописа, фонетског писма, је лажна и бесмислена.

Достојанство једног језика је у томе да има реч за сваку појаву у природи и духу. У слову и гласу је тајна живота језика, у његовом богатству, у његовом израстању, развијању и цветању. Српско писмо је било црквенословенско, рускословенско, српкословенско, једна заједница, која је имало могућност да прошири и упише одређени звук и глас. Могућност да се разуме и сабере целовитост српског језика, и у породици словенских језика, цео српски народ у својој јединствености и саборности језика; а изнад свега у једној вери, у једној цркви, јер нам се Бога у Слову открива, како је и записано: `Од искони бе Слово`.

Бесједа 2-дина Владимира Меденице:

<https://www.youtube.com/watch?v=c981TNPnxVM>

Источник: Блог Огњена Војводића